

Jill Tew

NO ZONE

NO ZONE

Host

**Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu
nositele práv zakázána.**

The Dividing Sky

Text copyright © 2024 by Jill Tew

**All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.**

**This edition published by arrangement with Random
House Children's Books, a division of Penguin
Random House LLC.**

Cover art copyright © 2024 by Jorge Luis Miraldo

Map art copyright © 2024 Christina Chung

Translation © Anna Halfarová, 2025

**Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)**

ISBN 978-80-275-2951-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2952-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2953-7 (MobiPocket)

Rodině, mému hvězdnému svtu

Nájezdníci! Hladomor!
Divoká prasata! Hrůza
hrůzoucí!

Tohle všechno? Mimo
pravomoci LifeOrgu.

Vnější země

1 PANSTVÍ

\$\$\$ Tady žije
většina
mých klientů.
Vět-ši-na.

3 SRA CITADELA

MASSACHUSETTSKÝ
ZÁLIV

Plavání na vlastní
nebezpečí.

BEACONSKÁ ULICE SKLAD

VĚŽE

Domov, sladký
domov. Rozpadající se
překlička a tak podobně.

TOVÁRNA NA DUDLEYSKÉ ULICI

Zdroj bostonských
VitaTyček.
Prý za ně máme být
vděční, ehm...

KONZERVÁRNY

Radši to obejděte a vyhněte
se tomu smradu.

METROPOLE

městská část Boston

(podle Liv)

- říční přístavy
- hranice sektorů
- zelená linka

POPULACE METRA

- áčka 15 %
- béčka (proxies) 2 %
- béčka (bez modifikací) 83 %

LIFEORG
SVĚT ZALOŽENÝ NA HODNOTÁCH
ZAL. 2190

Název pozice: emoční proxy („emo-proxy“)

Dlouholetý viceprezident logistického řetězce společnosti LifeOrg pan Arthur Preston hledá na částečný úvazek zkušeného/zkušenou emo-proxy, odměna bude poskytována v závislosti na vykonaných službách. Ideální kandidát je vysoce motivovaná osobnost, která bude panu Prestonovi ochotně poskytovat širokou škálu emočních vzpomínek („útržků“). Díky tomu bude moci pan Preston nadále podporovat poslání společnosti LifeOrg, jež spočívá v dalším zajištění udržitelnosti Metropole díky produkci cenově dostupného, vysoce kvalitního zboží a služeb.

Vzhledem ke specifičnosti této podpůrné role by uchazeči měli být srozuměni s tím, že se budou přizpůsobovat časovému rozvrhu klienta. Pan Preston má výjimečný vkus a tato pozice je vhodná pro aktivní, samostatné jedince.

Odměna

- až 250 kreditů za jednu emoční vzpomínku („útržek“), částku určuje klient
- výměnou za uspokojivé výkony nabízíme štědré bonusy v oblasti produktivního skóre

Povinnosti

- schůzky s klientem za účelem získání podrobného zadání útržků
- vyhledání a záznam mediálního obsahu a/nebo životních zážitků a s nimi souvisejících emocí v závislosti na zadání
- údržba emo-proxy neuročipu v souladu s předpisy a pokyny společnosti LifeOrg
- doprava do klientova domova na vlastní náklady
- spolupráce s dalšími zaměstnanci domácnosti, aby bylo zajištěno, že útržky splňují klientovy současné potřeby

Minimální požadavky

- pět let praxe
- kandidát musí na vyžádání doložit veškerou dokumentaci týkající se instalace emo-proxy neuročipu a všech jeho případných vylepšení

Tým (další zaměstnanci domácnosti)

- dva rela-proxies, kteří se starají o osobní vztahy pana a paní Prestonových
- v případě potřeby externí sprinter-proxies pro doručování domácího zboží
- repair-proxies, jak je sjednáno v plánu údržby Panství
- domácí droidi různých druhů

Prohlášení

Uchazeč bere na vědomí, že čas potřebný k dojíždění i další náklady a případná rizika jsou výhradně jeho odpovědností a společnost LifeOrg ani pan Preston za ně nenesou odpovědnost, stejně jako v případě zranění či škod vzniklých při získávání emočních vzpomínek („útržků“).

Jako zaměstnavatel poskytujeme rovné příležitosti pro všechny.

1

Tohle by se mělo sakra vyplatit.

Zafuním a pomůžu Celeste odtáhnout kus pokrouceného plechu, pod kterým je schovaný rezavý dron. Sahá jí skoro k pasu.

„Tohle mě teda rozhodně neunese,“ prohlásím a třu si paže. Slunce ještě nevyšlo a po střeše mrakodrapu zaskládané harampádím se prohání vítr.

„Já vím, že nevypadá úplně nejlíp,“ kouše se Celeste zevnitř do tváře. „Ale má super parametry. Tyhle drony tahaly sítě plný ryb, a to už je pěkná tíha! Dobře to dopadne, Liv, fakt tomu docela věřím.“ Začne si mumlat a něco přepočítávat na prstech. Znervózním. Celestiny vynálezy jsou občas skoro geniální — když navíc vezmu v potaz to, že jí je teprve devět let —, ale už dřív se stalo, že se nechala unést nadšením a tak trochu zapomněla na propočty.

Pozoruju loupající se logo LifeOrgu na trupu dronu. „Víc než při té katastrofě s kompostem?“

Při té vzpomínce zkříví obličej a pak změní téma. „Koukej na ten postroj! Pomohl mi s ním Kez, je udělanej ze starejch rybářskejch sítí,“ řekne a přetáhne mi přes rameno jeden popruh.

„Kez? To mi nepříjde jako jeho... fuj!“

Ze smradu rybiny se mi podlomí kolena. Ale i tak pořád trochu doufám, že mi tím nenačichne látka mojí emo-proxy uniformy, což je overal z tenkého materiálu jantarové barvy s širokou kapucí a dlouhými rukávy, které jsou zakončené bezprstými rukavicemi. Přičichnu si k látce přímo nad symbolem LifeOrgu a znechuceně se zašklebím. Snad bude tahle Celestina lítající hračička fungovat, jinak mi můj klient, pan Preston, nezaplatí, já budu smrdět jako droid z konzervárny a všechno to bude k ničemu.

Celeste od svého díla o krok ustoupí a spokojeně přikývne. Stejně jako já má na sobě overal, jen tmavě šedý, a přes něj si natáhla fialovou péřovku, která je jí o dvě čísla menší. Sáhne do kapsy a vytáhne něco, co vypadá jako dvě plechovky od VitaTyček v rosolu, které někdo sletoval dohromady.

„Tady mám dálkový ovládání,“ oznámí hrdě. Koukám na ten neumělý výtvar a radši se kousnu do jazyka. Když ho ale Celeste zapne, dron skutečně obživne a začne mi bzuchet za zády.

„Můžu letět s tebou? Prosíím? Jsem lehká, ani si mě nevšimneš!“ Kouká na mě těma svýma kulatýma, tmavě hnědýma očima a vítr jí čechrá konečky afra.

Nekompromisně zavrtím hlavou. „V žádným případě. Zaprvý, Thea by mě zabila. Zadruhé, nedělám to pro zábavu, je to moje práce. A pan Preston říká, že chce svoje útržky ‚čistě‘. Jak bych mohla zpracovávat svoje emoce, kdybys za mnou povykovala a vrtěla se? A zatřetí, potom co by mě Thea sprovodila ze světa, by nechala vyrobit moji repliku, droida Liv 2.0, aby mě mohla vraždit pořád dokola.“

Celeste našpulí pusu. Trochu mě to mrzí, protože tohle všechno udělala pro mě. Jestli se to povede a panu Prestonovi se ten útržek bude líbit, tak jí něco hezkého koupím. Napřed si ale LifeOrg z mého výtvaru strhne provizi, která je čtyřicet procent.

To je ale ještě daleko, teď jí můžu aspoň zajistit pořádnou podívanou.

„Tak jdeme na to!“

Celeste se zeširoka usměje, začne bušit do ovladače a já se ocitnu ve vzduchu. Napřed jenom třicet centimetrů, pak metr, dva, a už se vznáším nad hromadou haraburdí nad Západní věží. Celeste nadšeně piští a její bunda jasně září na pozadí všeho toho zašlého nábytku, oblečení a dalších zapomenutých LifeOrg produktů, které se tu desítky let hromadí. Jsem pět metrů nad zemí, nemá cenu to dál odkládat.

Protřepu si ruce a zvednu k puse displej na levém zápěstí. „Nero, začni nahrávat útržek,“ poručím softwaru umělé inteligence. Přístroj zacvrliká a potvrdí, že můj emo-proxy neuročip spustil nahrávání: zaznamená všechno, co vidím, slyším, cítím, všechny chutě a vůně a emoce, které tyhle vjemy doprovázejí.

Oprostím se od zápachu ryby a začnu se soustředit na vzrušení z letu, je to, jako bych nic nevážila. Okolo hlavy mi sviští vítr, Celeste se mnou manévruje od jednoho konce Fenwayských věží ke druhému a já obdivuju labyrint klikaticích se chodníků a mostů, které ten shluk budov propojují. Tohle vytvořila béčka — lidi, kteří dřou a drží Metro nad vodou, ale sami z toho skoro nic nemají. *Moji* lidi. Můj domov.

V dálce nad Zátokou začíná svítat, sluneční paprsky zbarvují třpytící se černou vodu na jasně oranžovou barvu. Celý Sektor 10 je jako v plamenech. Okolo mě všechno září, roztažené zlato pohlcuje přístav a ropné plošiny LifeOrgu díky němu vypadají jako pozlacené památníky. Z téhle výšky dohlédnu až do centra. Sluneční paprsky se odrážejí od bos-tonských pochromovaných mrakodrapů. Všechny převyšuje Citadela, sídlo Policejní síly LifeOrgu, silomužů. Záře je

tak silná, že si musím rukou zaclonit oči. V tuhle chvíli nemůžu popřít, že ty naleštěné věžáky, ve kterých bydlí někteří z nejbohatších lidí Metra — áčka —, vypadají nádherně. Zabolí mě srdce. Jednou tam budeme taky, nebo v nějakém přepychovém bytě v New Yorku, Filadelfii nebo některém ze čtyř dalších obvodů Metra, které kdysi bývaly samostatnými městy. Podle potvrzení příjmu jsem si už zvládla našetřit šest tisíc kreditů. Takže teď mi jich zbývá jenom dalších devět.

„Trošku to opepřím, Liv!“ zakřičí Celeste, a než jí stihnu odpovědět, svištím nad Okružní, širokou pěší zónou obtáčející se okolo Věží. Prázdná ulice těsně přiléhá ke zdi, kterou LifeOrg okolo našeho domova vystavěl, aby nám zabránil dál expandovat. Tím pádem musíme růst dovnitř, musíme zhušťovat a zmenšovat. Celeste na ovladači vyťuká nějakou složitou kombinaci, zavýská a já udělám ve vzduchu kotoul. Obě se rozesmějeme. Dělán jeden kotoul za druhým a srdce mi vzrušeně bije. Chechtám se tak moc, že sotva popadám dech. Pan Preston bude unesený. Úplně vidím, jak se bude tvářit, až ho strhne moje nadšení a bude mít pocit, že se mu žaludek obrací vzhůru nohama, jako by nad Věžemi poletoval on sám. Vsadím se, že to je mnohem lepší než sedět šestnáct hodin za kompem.

Ze zadu se ozve klepání výfuku.

„Ehm, Celeste...?“

Najednou se začnu naklánět na pravou stranu. Celeste na mě zezdola vyděšeně kulí oči.

„Dělej něco!“ zaječím.

„Já se snažím!“ Zoufale zápasí s ovladačem, ale ten nereaguje. Místo Věží vidím šmouhy, řítím se dolů, nejspíš směrem k Okružní. Do očí mě šlehá vítr, skoro je neudržím otevřené. Země se blíží a já ani nedokážu popadnout dech, abych zakřičela. Je mi teprve osmnáct. Přece nemůžu umřít. Nebo jo?

Popravdě, tohle by byla pěkně mizerná smrt.

Nevím, jestli se Celeste podařilo na něco přijít, nebo je to čirá náhoda, ale pravý stabilizátor se najednou trochu vzpamatuje a já se můžu malinko porozhlédnout. Pořád letím dolů, ale teď aspoň vidím okolo. Řítím se kolem jednoho patra Věží za druhým, každá požární plošina odpočívává můj pád to nicoty.

Nebo mi možná některá hodí záchranné lano?

Vypnu pud sebezáchovy a rozepnu jeden z popruhů postroje. Držím se dronu a modlím se, aby se volný popruh o něco zachytil.

Vyjde to.

Ozve se cvaknutí, přezka se omotá okolo zábradlí, vytáhne mě nahoru a pak se zase uvolní. Přistání na plošině není úplně hladké, jedna z čouhajících rezavých trubek mi rozřízne rukáv uniformy. Ale pořád je to mnohem lepší než se rozplácnout na chodníku.

O pár metrů výš se Celeste naklání přes okraj střechy, oči má jako tenisáky. Zamávám na ni, aby viděla, že jsem v pořádku, potom přiložím k puse displej hodinek.

„Nero, ukonči útržek.“

Pak mi dojde, co se stalo. Zrovna jsem málem umřela...

Jestli se neprodá tohle, tak už fakt končím.

Při pádu jsem si potrhala emo-proxy kombinézu a potřebuju sehnat novou, ale v obchodě s oblečením ve Věžích zrovna žádné nemají, takže si musím vystačit s obyčejným šedým overalem pro béčka. Nejjednodušší by bylo díru zašít, ale platí přísný zákaz uniformy od LifeOrgu jakkoli upravovat. I kdyby šlo jenom o pár stehů, tak by stejně vypadala

trochu jinak než ostatní, a uniformy mají být přece všechny stejné, takhle si to nařízení vykládám já.

Na schůzku s panem Prestonem jdu s půlhodinovým zpožděním, ale i tak si vzrušeně pobrukuju. Úžasně jsem se proletěla a při pádu jsem vyklouzla smrti z pařátů, pan Preston ten útržek bude milovat. Když jsme se potkali naposled, řekl mi, že hledá něco „čistého“. Nic čistšího než čirá hrůza neexistuje. Okolo mě se to hemží stejnými šedými uniformami, jako mám na sobě já, béčka jdou na první směnu. Většina míří do skladů a továren patřících LifeOrgu, aby vyráběli a balili všechno možné, od kartáčků na zuby po televize — zboží, které udržuje Metro v chodu. V šedé záplavě svítí pár barevných kapek, jsou to další proxies jako já, příslušníci nižší třídy, kteří byli uměle upraveni. Jejich úkolem je ulehčit život áčkům, aby mohla z pracovního dne vyždímat, co jen to jde. Každý proxy nosí overal, jehož barva se liší podle toho, jakou má specializaci. Pokud se teda nesnaží ohromit klienta a neudělá si v něm obří díru.

Obrazovka na zápěstí mi zabzučí, a než hovor přijmu, objeví se na ní Kezův chytrácký úšklebek. Dalo by se říct, že je docela fešák, ale já jsem s ním za posledních deset let strávila tolik času, že pro mě vždycky bude jenom kamarád, nic víc.

„Čau,“ zívne a zapne si reflexní stříbrnou kombinézu, kterou nosí každý sprinter-proxy. „Tys mi čmajzla poslední VitaTyčku?“

Ztuhnu a pokouším se to popřít, ale mám plnou pusou. „...fůbec.“ Přitom mi od rtů odletí pár drobků.

„Zatraceně, Liv! Za dvacet minut mi začíná šichta, budu mít celej den hlad. Vsadím se, že tu máš někde zásobárnu, hm...“ Pečlivě přejíždí pohledem malý byt, ve kterém žijeme i s Celeste, a pak zaostří na můj koutek.

„Opovaž se přiblížit k mojí knihovně, Davide Márquezi!“
 „Klídek!“ Začne se řehtat. „Tvejnch drahocennejnch knížek se ani nedotknu, nejsem blázen. Nemusíš na mě hned vyjíždět jak nějakej policajt...“

„Jsem si jistá, že tě ráda zasponzoruje některá z tvých holek.“ Usměju se a ukousnu si další kus tyčinky z mořské řasy s kuřecí příchutí. „Hmmm, mňamka.“

Kez se pobaveně zamračí. „Užij si to. Mimochodem, doslechli jsme se o tvým kaskadérským kousku z rána. Mělas slyšet Theu, netušil jsem, že zná tolik sprostějch slov.“

Jejda. „Ach jo, ty její care-proxy instinkty jsou fakt silný. Měla by si najít novýho klienta a taky pár áčkovéjnch dětí na hlídání, aby neměla potřebu dělat mámu mně.“

Zasmějeme se. Z davu se na mě zamračí jiný care-proxy, poznám ho podle tmavě modré uniformy a milé, unavené tváře.

Přikrčím se. „Teda, chci říct... že care-proxy mají pro naši společnost zásadní význam.“ Což je pravda. Byla bych štěstím bez sebe, kdyby mě vychoval někdo jako Thea, a ne Centrum péče o zaměstnance LifeOrgu, který se o mě začal starat po tom, co rodičům skončila šestiměsíční dovolená. Po téhle zkušební době se museli rozhodnout, jestli zvládnou obojí, práci i dítě. A většina jich to vzdá, podobně jako ti moji.

„Jsem rád, že se ti nic nestalo,“ ozve se Kez z obrazovky.

„Já taky a sorry za tu VitaTyčku.“ Pak se zarazím. „Ale když jsem si ji brala, ještě jsem ti tam jednu nechala.“

Kez zamyšleně nakrčí čelo a potom přes rameno naštvane křikne: „Celeste!“ Hovor skončí.

O třicet minut později jedu zelenou linkou, vlak se nelsyšně pohybuje směrem k luxusnímu Sektoru 1, kterému se běžně říká Panství. Když jsem opustila Věže, po většině bčček se slehla zem, buď nasedla na červenou linku mířící

ke konzervárnám, nebo je kyvadlová doprava LifeOrgu odvezla do továren. Zatímco normální běčka nutí LifeOrg dřít dvojité směny, proxies jsou rozesetí po celém Metru a plní úkoly, které jim někdo zadal, nebo zastupují své klienty na jednáních a na kávičkách.

Ve vagónu si sednu doprava k oknu, abych po cestě mohla ještě nahrát útržek pableskujícího bostonského panoramatu. Před pár desítkami let, když hladina moří stoupla tak vysoko, že už se nedaly udržovat podzemní linky, se trasa metra přesunula na vyvýšené koleje.

„Nero, ukonči útržek,“ poručím.

Pan Preston nejspíš panorama viděl nejmíň tisíckrát, ale někteří mí další klienti — klienti, které raději ve svých oficiálních záznamech nezmiňuju — nemají takové štěstí a mohli by ten výhled ocenit. Občas mi přijde zvláštní říkat těm vzpomínkám útržky. „Z útržků se skládá život“, hlásala stará reklama LifeOrgu — i ten nejjednodušší obrázek ale může být nabitý spoustou významů.

Vjedeme do zastávky v Panství. „Připravte si displeje,“ zabručí silomuč na kontrolním stanovišti k cestujícím, kteří nejsou droidi, tedy k menšímu hloučku lidí. Fronty u stanoviště jsou barevně rozřazené podle typu proxies vstupujících do Panství:

Řada 1: reflexní stříbrná pro sprinter-proxies.

Řada 2: černá s duhovými odlesky jako ropná skvrna pro repair-proxies.

Řada 3: světle růžová pro rela-proxies. Několik se jich tam ve frontě už muchluje, nepochybně zastupují své klienty na rande.

Řada 4: vyznačená konejšivou tmavě modrou barvou typickou pro care-proxies.

A pro emo-proxies jako já je tady jantarově zbarvená řada 5. Na rozdíl od ostatních je skoro prázdná. Emo-proxies

jsou docela vzácní, využívají je hlavně vrcholoví manažeři LifeOrgu.

Proxies jsou jediná béčka, která můžou do luxusního Panství vstoupit. Souvisí to s naším vyšším produktivním skóre, které nám taky zajišťuje lepší plat. Jsou to docela fajn výhody, když se člověk dokáže přenést přes to, že ho tady tihle korporátní grázlové neboli silomuži kontrolují na každém kroku.

„Kapuci dolů,“ zavelí silomuž, když dojdu na začátek stanoviště. Poslechnu ho a moje černé kudrny se rozletí do stran. Strážce přimhouří oči a prohlíží si moji občanku, která mu vyskočila na holografickém displeji. Pohledem přeskakuje mezi obrázkem a mou tváří, aby zkontroloval každý detail: Liv Newmanová, osmnáct let, 157 cm, hnědočerné oči, tmavě hnědá kůže. Zarazí se, když se dostane k popisu vlasů a té věci, na kterou je zvědavý každý, ať už má koule se zeptat, nebo ne.

Nadzvednu obočí. „Pane?“

Chraplavě si odkašle. „Nemáte na sobě uniformu, pokud ta dělá dvě stě kreditů.“

„To není moje chyba, plnila jsem úkol pro klienta...“

Než to stihnu doříct, mávne nad displejem rukou a obrazovka na mém zápěstí potvrdí platbu. *Takže ještě devět tisíc dvě stě kreditů, než se budeme moct z Věží odstěhovat.*

„Ještě nikdy jsem neviděl Čífu... teda emo-proxy naživo. Jak se ti s tou věcí spí?“ zeptá se a ukáže na můj čip. *Kdybych dostala kredit pokaždý, když se mě někdo na tohle zeptá.* Na moment zalituju, že jsem neposlechla Theu, když mi radila, ať si při prohlídkách nechávám rozpuštěné vlasy. Na druhou stranu bych tak silomužům dala záminku, aby se mi v nich hrabali. Ne, díky.

V Metru má každý nějaký čip, většina jich je ale schovaných pod kůží. Ten můj je větší, ze spodiny lebeční mi

vystupuje stříbrný kotouč o průměru skoro čtyři centimetry. Tři stříbrné dráty ho spojují s dalším čidlem umístěným na levém spánkovém laloku, tedy na kosti za uchem. Je to vylepšený model, navržený tak, aby zesiloval moje emoční odezvy, a pak tyhle rozsáhlé datové balíčky zaznamenává a přenáší dál.

Úplně stejně jako tobě, a to máš na krku obojek *LifeOrgu*, odpověděla bych nejradši, ale nerada nechávám svoje klienty čekat.

„Dá se na to zvyknout.“ Natáhnu si zase kapuci, utáhnu šňůrky a zmizím.

Prestonovi obývají obrovské sídlo, osm městských domů stojících naproti sobě ve dvou úhledných řadách. Okolo se vine zeď a uprostřed se nachází něco jako nádvoří. Ve škole jsme se učili, že dřív, než *LifeOrg* vybudoval *Metro* tým, že sloučil všechna velká města od *Atlanty* až po *Boston*, žilo v každé z těchto budov několik rodin. V bytech sotva větších, než je *garsonka*, kterou sdílím s *Kezem* a *Celeste*. Áčkům to ale sotva stačí, zvykla si na to, že mají domácí kino, několik kuchyní, dům pro hosty, aby byla zábava — ne že by je někdo někdy navštěvoval.

„Máš zpoždění,“ posměšně trylkuje *Sophie*, rela-proxy pana *Prestona*, zatímco pádím po umělých, mechuodolných dlažebních kostkách na náměstíčku. Růžová uni-forma dává vyniknout přirozenému ruměnci na jejích světle snědých tvářích. Předpokládám, že má namířeno na druhou stranu nádvoří do domu paní *Prestonové*, kde má domluvené rande s jejím rela-proxy *Marcem*. Rela-proxies zastupují své klienty v různých osobních vztazích, ať už jde o mazlení, nebo povídání u kafe. A tak se *Sophie* potkává s rodinou a přáteli pana *Prestona*, nebo spíše s jejich rela-proxies, a pak své zážitky zprostředkovává panu *Prestonovi*. Dost se to podobá tomu, co dělám

já — za peníze převádím emocionální vzpomínky. Jenže Prestonovi mají tak nabitý společenský život, že pochybuju, že Sophie stihá udržovat svoje vlastní osobní vztahy.

„Ještě mám třicet sekund,“ oddechuju těžce. „Uvidíme se pak!“

„Hodně štěstí,“ popřeje mi. Rela-proxies znají všechno, co se týče interpersonální dynamiky, a mozky mají upravené tak, aby jejich odpovědi obsahovaly co nejvíc empatie. Kdo ví, jestli by Sophii vůbec zajímalo, že jdu pozdě, kdyby neměla tyhle modifikace, ale teď mi přijde vhod každé povzbuzení. Proběhnu okolo ní dovnitř a pak po velkolepém schodišti sprintuju do Prestonovy kanceláře.

„Tak tady jsi,“ ozve se od rohového stolu. Holografická obrazovka propůjčuje jeho světle hnědé pleti namodralý nádech. Na tmavé kruhy pod očima si nanese korektor, který většinou dokonale splývá s jeho pletí, ale tentokrát působí moc žlutě a flekatě. Šedivé vlnité vlasy má jako vždycky pečlivě učesané.

„Omlouvám se, že jdu pozdě...“ spustím, ale on mě umlčí mávnutím ruky. Položí na stůl zvláštní věcíčku, připomíná to droidí ruce, až na to, že jsou celé kostěné, kůži jsou pokryté jenom polštářky prstů. Zapne to a ruce se začnou pohybovat po klávesnici, vyfukávají slova a otevírají a zavírají tabulky.

„Nemůžu si dovolit, aby mi spadlo skóre. Termín téhle zásilky je dost šibeniční,“ vysvětlí. Přikývnu a doufám, že nebude zabíhat do podrobností. Pan Preston se mi jednou snažil vysvětlit, co přesně pro LifeOrg dělá — optimalizace logistiky nebo něco podobného —, ale já jsem okamžitě vypnula a dokázala jsem myslet jenom na to, za kolik kreditů bych mohla střílet jedno z jeho těžitek.

Teď tu sedím na gauči slézové barvy naproti jeho křeslu a čekám. Žádná věc v jeho kanceláři nemá sytou barvu,

každá je jen stínem sebe sama — světle šedé stěny i jeho slonovinové kalhoty a košile. Pan Preston odtrhne pohled od obrazovky a promne si ruce, tmavé oči mu září. „Dobře, tak co pro mě máš?“

Rozklepu se, jako by se mi po pod kůží prohánělo hejno nanobotů. Když jsem pro něj začala před třemi měsíci pracovat, jeho jediný požadavek byl: knihy. Ale žádný lídrovský bulšit ani psychologie pro blbce, jak po mně chtěli klienti v minulosti. Opravdické knihy, klasici jako sestry Brontëovy a Jemisinová. Neměla bych o nich ani tušení, kdyby je ke mně nepropašoval náš vůdce Silas. Nechtělo se mi věřit, jaké mám štěstí. Pak se ale najednou vkus pana Prestona změnil. Místo knih začal požadovat zážitky. *Opravdovou esenci života*, tak to nazval. Nabídla jsem mu klasiku: nejnovější akční filmy a trendy články o vznešených filozofických teoriích. Informace, se kterými se pak bude moct chlubit před přáteli. On za to ale odmítl zaplatit, říkal, že tohle si neobjednal. V podstatě vzato nejsou proxies ke svým klientům nijak vázaní. Nejradši bych to s ním vzdala po prvním týdnu a našla si nějakou jednodušší, hůř placenou práci, ale tím by strašně utrpělo moje produktivní skóre. Navíc by stačilo, aby mi zaplatil za jednu věc, a naše parta by byla na pár týdnů za vodou — i po tom, co si LifeOrg strhne svých čtyřicet procent. Teď musím rozlousknout jeho poslední zadání. Ale jestli se mu nebudou líbit útržky, které jsem přinesla, tak nezaplatí ani dneska. A když nezaplatí...

V rohu pípne regulátor vzduchu a vypustí do místnosti příjemnou vůni. Že by to byla levandule? Trochu se uvolním. Víím, že to nemá na svědomí květinové aroma klidomlhy, ale záporné ionty bez vůně.

Pan Preston se zamračí. „Jsi nervózní?“ zeptá se, i když odpověď na otázku zná. Regulátor má zapnuté čidlo, které

reaguje na feromony uvolňující se z lidských těl. V tomhle konkrétním případě z *mého* těla. To, že se ve vzduchu vznáší vůně, panu Prestonovi prozrazuje, že jsem vystresovaná.

„Jenom jsem zvědavá... jestli se vám to bude líbit.“

Unaveně se usměje. „Tak začneme.“ Dotkne se spánku a pomalu na něm prsty vykrouží půloblouček, pak dvakrát ťukne. Před očima se mi objeví slova:

ARTHUR PRESTON NABÍZÍ SPÁROVÁNÍ, PŘIJMOUT?

Taky dvakrát ťuknu na spánek a jsme synchronizováni.

Začnu útržkem s dronem, vím, že uvidí to samé co já ráno. Napřed ho zmate úhel, ale já mlčím a nechám útržek mluvit za sebe. Vznáším se nad Věžemi a okolo fičí vítr. Poletuju nad horizontem, řítím se k mrakům. Čekám, začne svítat a Preston ztěžka oddechuje. Dostala jsem ho. Napětí a rychlost. Oba cítíme to samé, je to jedna z nejlepších věcí, co jsem vytvořila.

Úžas brzo vystřídá pocit nebezpečí, Preston svírá opěrky křesla a do tváře se mu vkrádá panika. Pozoruju ho a znova prožívám všechny svoje emoce, rezonuje ve mně každý záchvat úzkosti, který on zažívá poprvé. Útržek skončí, Preston otevře oči.

„Tak co?“

„Bylo to pěkné,“ sundá si brýle a cípem košile si začne čistit sklíčka. „Je vidět, že svůj domov, Věže, opravdu miluješ.“

Musím se hodně snažit, abych se ovládla. Akční scéna jako z nejlepšího bijáku, a on si z ní odnese tohle? Nenápadnou emoci, kterou jsem k Věžím cítila ani ne minutu předtím, než jsem se řítila vstříc smrti.

Preston si všimne, že vypadám zklamaně. „Je něco špatně?“
Povzdechnu si. „Omlouvám se, pane, opravdu se snažím.“

„To asi bude ten problém,“ odpoví a nakloní se ke mně. „Uděláš mi laskavost? V jednoduchosti je síla, zkus na to příště myslet, hm?“ Význam slov ještě podtrhne, když mě soucitně poplácá po rameni.

Jediný problém je, že si nemůžu dovolit čekat na „příště“. Chci lepší život pro naši partu, Celeste, Keze, Theu, a dokonce i Silase, jestli půjde s námi, a chci ho teď. Věže fakt miluju, ale vím, že život nabízí i víc než všechnu tu jejich špínu, smrad a boj o život. Musí to tak být. Možná i to je důvod, proč pak udělám něco absurdního.

„Počkejte,“ zastavím ho, když zvedá ruku, aby přerušil spojení. „Mám tu ještě jednu věc, která by se vám mohla líbit.“ Spustím nový útržek, ten se starým dobrým bostonským panoramatem. Myslela jsem, že ho nabídnu... méně vzdělaným zákazníkům. Ale za pokus to stojí.

Útržek má sotva patnáct vteřin, ale když končí, pan Preston má slzy v očích. Kdybych tvrdila, že tomu rozumím, tak bych lhala.

„Úžasné. Tohle... přesně tohle chci.“

Kouknu na regulátor, abych se ujistila, že nevypouští nějaký oblbovací plyn. „Vážně?“

Přikývne. „Jednoduchost, vzpomínky bez toho všeho... umělého. Je pět set v pořádku?“

„Pět set... kreditů? Za jeden útržek?“ To je dvojnásobek jeho maximální sazby, víc než si normálně vydělám za tři měsíce, dokonce i po srážkách od LifeOrgu. Poskočí mi srdce, pan Preston se na mě dívá a čeká.

Odkášli si a vypravím ze sebe: „Pět set zní férově.“

„Výtečně.“ Převede kredity, jako by o nic nešlo, a já se musím držet, abych samou radostí neproskočila stropem. Regulátor zasyčí a vyšle oblak iontů tak výrazných, že se jejich citrusové vůně symbolizující potěšení dá skoro dočknout.

Tak co, Kezi, je pro tebe Preston teď dostatečně „potrhlej“?

Přemýšlím, na co ty peníze použiju: Celeste dostane bundu, která jí bude sedět. Kez nějaký krém na tu vyrážku, o které tvrdí, že se vyléčí sama. Půlku pošlu do fondu „Liv a její partáci se odsud co nejrychlejc zdekujou“. Zbývá našetřit ještě devět tisíc padesát kreditů.

Pan Preston se podívá na hodinky. „Ještě jsem si nevybral pauzu na dávku. Nechceš taky trochu na vyklidnění?“

Zarazím se. „Jakože tady?“

„Proč ne? Máme toho na rozdávání.“

Na tohle asi naráží Kez, když říká, že pan Preston je „trochu mimo“. Dávka je výkonnostní droga, stimulant, který dělá život hezčí. Áčka a béčka ji nikdy neberou dohromady, nikdy. Podle mě by LifeOrg byl nejradši, kdyby si béčka myslela, že ji áčka vůbec nepotřebujou. Že jim bohatě stačí život, který si vybuodovala v Panství: spousta schůzek, povýšení a taky příval cizích myšlenek, který jim hučí v hlavě. Ale já nejsem hloupá. Kdo jednou dávku ochutná, už ji nikdy neodmítne.

Pan Preston trpělivě čeká, co odpovím. Měla bych říct ne, ale on už si stejně všimnul, že jsem začala mēlce dýchat a svírat opěradlo křesla. Moje tělo zradilo etiketu, zradilo mě.

Přikývnu.

Zavede mě do salonku vedle kanceláře. Snížená podlaha vytváří čtvercovou prohlubeň, naplněnou velkými plyšovými polštáři, které mají různé odstíny modrozelené barvy. Když se usadíme, přijede malý robot s podnosem umístěným na hranatých zádech. Na něm leží trojúhelníkové ampulky, jsou ještě studené, což znamená, že Prestonovi mají doma zásoby. Už slyším Silase, jak začíná plánovat přepadení, které by nám všem změnilo budoucnost. Pan Preston mi jednu ampulku podá a já Silase pustím z hlavy.

Nic mu neřeknu. Ať si Prestonovi svoje zásoby nechají. Není potřeba rabovat všechno, čeho je nadbytek.

Zatáhnu za suchý zip na rukávu své uniformy, látka povolí a objeví se holé rameno. Přiložím vstříkovač ke kůži a křišťálově čirá tekutina v ampulce jemně zasyčí. Je to zvuk, který ve mně vyvolává euforii a opojný optimismus, takže chemická látka mě má naprosto pod kontrolou. O pár vteřin později jsem plná nadšení a naděje, zažívám extázi. Všechno bude báječné. Nevím konkrétně co, ale to je jedno. Je to kvalitní zboží, ne ten naředěný blivajz, který je k dostání ve Věžích.

Pan Preston vydechne a odloží svou ampulku. Jeho příliš široký úsměv prozrazuje, že není přirozený. „Takhle je to lepší, co?“

„Určitě to není horší.“ Položím se do polštářů a očima zabloudím ke kazetovému stropu. Všechno vychází. A bude to vycházet i dál.

Na pár minut dávce dovolíme, aby převzala kontrolu nad našimi myšlenkami. Plánuju si útržky na odpolední schůzky s neoficiálními klienty a proudí mnou neurčitá sebejistota, kterou ta droga přináší. Pan Preston nepřítomně ťuká nehtem do skleněné ampulky, kterou drží v ruce. Nad něčím přemýšlí, ale ještě není připravený to říct nahlas. Nakonec se odhodlá.

„Mám pro tebe nabídku. Nový úkol.“

Možnost získat další kredity mě hned probere. Pan Preston pokračuje: „Je tu něco, co bych ještě jednou rád viděl, než...“ zamračeně si prohlíží vráscitě ruce. „No, myslím, že v tuto chvíli už postrádá smysl být diskrétní. Dnes mi Centrum péče o zaměstnance sdělilo špatné zprávy, Liv. Jsem velmi nemocný. LifeOrg trvá na tom, že jsem dost zdravý na to, abych pracoval, ale nedělám si žádné iluze, že další kapitola mého života bude dlouhá. Jeden by věřil, že starému

muži dopřejí trochu odpočinku. Odpočinku, který jsem si zasloužil...”

Opatrně se k němu nakloním. „Pane?“

Jako by se nacházel na jiné planetě.

„...místo toho umírám, a přitom jsem vůbec nežil.“ Zavrtí hlavou a vrátí se zpátky do místnosti. „Zítra můžeš donést víc toho, co dnes, a já ti dobře zaplatím. Ale kdybys měla zájem... tady jsou nějaké údaje.“ Švihne zápěstím a v rozšířené realitě přede mnou se objeví mapka. Svraštím obočí a urputně přemýšlím, na co se vlastně dívám. Nepoznávám žádná jména ani názvy ulic. Vlastně tam skoro žádné ulice nejsou.

„Tomu nerozumím, kde to je?“ zeptám se a podívám se na něj skrz průhlednou mapku.

„To je můj starý dům u jezera. Před Fúzí jsem tam trávil každé léto, stojí v Sunapee.“ Říká to, jako bych měla tušení, kde to je, ale já tohle jméno slyším poprvé.

Zamračím se. „To je někde na jihu?“ Vždycky jsem si přála navštívit DC.

Chvilí zaváhá. „Ne... Na severu.“

„Na severu?“ skoro vyprsknu smíchy. „Od nás na sever přece nic... Moment.“ Snažím se vymotat z růžového oparu dávky, informace do sebe začínají zapadat. Oddálím mapku. Sunapee, jak zvláště to zní. Tohle malinké městečko neda-leko jezera leží asi hodinu jízdy na sever od horní hranice Metropole. Neznám nikoho, kdo by někdy zabloudil tak da-leko. Mimo nadvládu LifeOrgu, mimo „ochranu“ silomučů.

Rovnaloby se to rozsudku smrti.

„Kdo opustí Metropoli, umře,“ šeptnu.

Pan Preston se ušklíbne. „To není tak úplně pravda...“

„Takže ty historky o brutálních nájezdnících z Vnějších zemích jsou co? Pohádky?“ Příběhy o lidech, kteří vzdorovali vládě LifeOrgu a po Fúzi odmítli občanství

Metropole, jsem slýchala od malička. Droidy, kteří se odvážili do divokých lesů, rozebrali na šrot, a navrch je počmárali sprostárnama. Kdyby se tam pokusil vydat pošetilec lidského plemene, čekalo by ho ještě něco horšího.

„Ne, ne, ty příběhy jsou pravdivé, ale nejsou...“ Zatváří se tak smutně, že mi poskočí srdce. Později se musím k tomu pocitu vrátit, třeba se bude dát využít jako útržek. Na kolik kreditů teď vlastně vyjde soucit?

Zvednu se a chystám se odejít. „Omlouvám se, pane. Ale já...“

„Zaplatím ti sto tisíc kreditů.“

Tahle slova — tahle věta nedává žádný smysl, a tak pokračuju ke dveřím.

„Liv, počkej.“ Pořád sedí na polštářích. „Slyšíš, co říkám? Sto tisíc kreditů by ti změnilo život.“

Můj mozek to pěknou chvíli zpracovává, a stejně mu to pořád úplně nedochází. Sto tisíc kreditů... Kdybych je dokázala chytře využít, mohla bych pověsit zaměstnání emoproxy na hřebík, už napořád. Mohla bych se přestěhovat na nějaké hezké místo. Neudělalo by to ze mě áčko, ale mohla bych odjet z Bostonu a usadit se v nějakém klidném městečku v Metropoli. Úplně se vidím, jak tam šéfuju malému, útulnému antikvariátu, zatímco ve výloze pospává jeden z těch rozkošných kočkobotů.

„To je sakra hodně kreditů,“ řeknu. „Co byste za ně chtěl vidět?“

„Hvězdy.“

Mám riskovat život pro naprosto neuvěřitelnou sumu kreditů jenom proto, že chce vidět hvězdy? Divnější už by to snad ani být nemohlo. „Hvě... Dobře, a co byste chtěl, abych cítila, až je uvidím?“

Pokrčí rameny, v očích mu zajiskří. „Nech... nech se převkapat. Nech se ohromit.“ Jemu to evidentně problém nedělá.

Tuhle sebevražednou misi bych měla odmítnout. Ale kdybych se z ní vrátila, nemusela bych už jenom přežívat. Konečně bych mohla doopravdy žít.

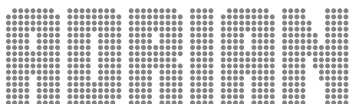
„Nezvládnou...“

Svěsí ramena. „Samozřejmě, rozu...“

„...odjet už dnes,“ dokončím větu. „Mám ještě odpoledne klienta. Počká to do zítřka?“

Panu Prestonovi se rozzáří oči, tenhle žár přichází někde hluboko zevnitř, kam ani dávka nedosáhne. „Zítřka to bude bohatě stačit.“

2

„Ty to nemusíš dělat,“ zahekám směrem ke svému parťákovvi Nasovi, zatímco s vypětím všech sil odtlačuju závaží od hrudníku. Pozoruje mě a ani nehne brvou.

„Blblost, zelenáči. Jakej bych to byl parťák, kdybych...“

„Ne, já to myslím doslova. Teď mi došlo, že ty to doopravdy nemusíš dělat.“ Nějakým zázrakem se mi podaří vrátit obouruční činku zpátky do stojanu. Nas mě vytáhne nahoru, na ruce cítím jeho pružnou, syntetickou kůži. „Nemusíš vůbec posilovat, tak co děláš s tou spoustou volnýho času?“

„Většinou trénuju.“

„Trénuješ? To je všechno?“

„Co je na tom špatnýho? Mám radši pěstovat malý zelený kámoše jako ty?“ Nas se opovržlivě zadívá na hydroponickou věž plnou bylinek a zeleniny, která zkrášluje kout místnosti. Můj byt má dva pokoje a tenhle jsem předělal na posilovnu. „Je to tak strašně neefektivní. Nechápu, proč prostě nejíš VitaTyčky jako všichni ostatní, a místo toho utrácíš kredity za kytky.“ Poslední slovo znechuceně vyplivne.

„Pokud vím, tak VitaTyčky se vyráběj z řas, což jsou taky rostliny. A ty laboratorní příchutě chutnaj strašně uměle. Řekni mi... co jako trénuješ? Běžickou vytrvalost nebo...“